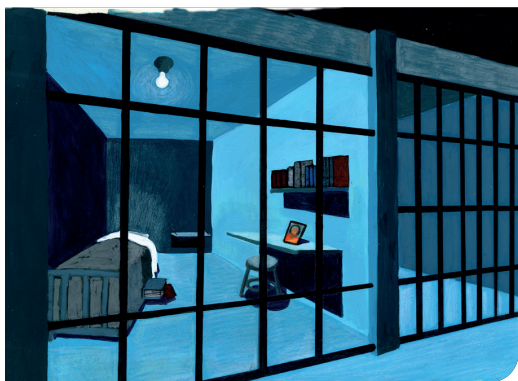

Tidsskrift for International
Solidaritet - Nr. 67 - Efterår 2010
Tema: Politiske fanger

gala

GAIA 67 - Efterår 2010

INDHOLDSFORTEGNELSE

- 03** Fængsel som politisk strategi
- 04** Uvishedens magt
- 10** Modsigelser på den latinamerikanske venstrefløj
- 13** Nye tendenser i en af Europas længste konflikter
- 17** Den spanske stat tvangsspreder baskiske fanger
- 20** Stemmer bag tremmer
- 24** Justitsmordet på PFLP's generalsekretær
- 26** Konference om politiske fanger

didag

GAIA udgives fire gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelse af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
Anne Rehder, Esben Frost,
Eskil Halberg, Kirstine Mose,
Lars Gaardsøe, Lærke Anbert
og Tobias Frost. Artiklernes
indhold udtrykker ikke
nødvendigtvis redaktionens
holdning.

Oplag: 2000
Tryk: Eks-Skolens Trykkeri
ApS.
ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
Tlf: 35 37 18 89

gaiaredaktionen@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk

Medlemsskab af IF inkl.
GAIA-abonnement: 100 kr.
pr. år. Særskilt Abonnement:
200 kr pr. år

FÆNGSEL SOM POLITISK STRATEGI

Rundt om i verden sidder tusindvis af fanger, hvis forseelse består i at være politiske fjender af den siddende regering. Derfor har det også altid været en del af solidaritetsarbejdet med kæmpende verden over at støtte og kæmpe for løsladelsen af alle politiske fanger. Blandt andet derfor har aktivister fra Internationalt Forum sammen med andre taget initiativ til en konference om emnet, hvor deltagere fra hele verden kan mødes, dele erfaringer og forme nye kampe. Konferencen finder sted fra den 22. til 24. oktober i København.

I anledning af konferencen sætter Gaia i dette nummer fokus på emnet politiske fanger, og udover at du kan læse mere om selve konferencen sidst i bladet, så vil vi også bringe en række interviews og reportager fra konflikter rundt om i verden.

Når vi tænker på politiske fanger ledes tankerne typisk i retning af udemokratiske lande, hvor mennesker fængsles uden rettergang, men vidste du at en tredjedel af fangerne i danske fængsler sidder der uden dom? Og spørgsmålet er om det ikke er politisk, når en stat rutinemæssigt fængsler store befolkningsgrupper? I USA er antallet af indsatte steget fra en halv mio. i 1980 til over 2.3 mio. i dag, og set udefra er det tydeligt, at en stat som USA bruger fængsling som en strategi til at opretholde den herskende orden, men måske burde vi anvende den samme optik, når vi ser på Danmarks rekordmange og lange vare-tægtsfængslinger.

For at forstå hvilken rolle fængselssystemet spiller i samfundet må vi på visse områder bløde op for den snævre definition af hvad en politisk fange er. Det er ikke kun politiske modstandere der opdager hvordan et retssystem kan misbruges af magthavere. Og derfor må vores solidaritet heller ikke begrænses til vores politiske kammerater.

Den stigende kriminalisering, som venstrefløjen og solidaritetsarbejdet har oplevet efter 11. september, har i de senere år også udmøntet sig i flere politiske fængslinger i Danmark. Gaia har mødt nogle af de klimaaktivister og antifascister, som har følt det på deres egen krop. Læs om deres erfaring før du eller dine venner kan blive tvunget til at gøre dine egne med det danske fængselssystem.

UVISHEDENS MAGT

GAIA har mødt klimaaktivisterne Tannie og Stine, og den antifacistiske aktivist Niclas, til en snak om politisk fængsling i Danmark; Om personlige og politiske konsekvenser af varetægtsfængsling, overvågning og kriminalisering.

Af Kirstine Mose og Anne Rehder

Fængsling og politisk arbejde

GAIA: Hvordan har politiske fængslinger i Danmark konsekvenser for det politiske arbejde?

Stine: Jeg tror at det har ret store konsekvenser. Det har haft ret store konsekvenser for mig siden, altså i den dur at man jo helt konkret er anklaget for noget og helst ikke vil anklages for mere. Man vil gerne slippe ud af det på bedst mulige måde og det gør man ved ikke at røde sig ud i andet. Så det er den der selvjustits der hele tiden kommer over en. Det er ikke fordi jeg er gået helt i stå med politisk arbejde, men man venter alligevel til det er overstået.

Tannie: Jeg synes meget det er efterfølgende, hvor man finder ud af hvor intenst man er blevet overvåget og aflyttet. Og hvor meget det har at gøre med andre mennesker. Det fører til sådan en efterkriminalisering, der gør at man selv og de folk omkring en kriminali-

serer ens handlinger enormt meget. Og man tør ikke tage telefoner med til møder og man tør ikke gøre alle mulige ting. Selvom det man gør ikke er ulovligt. Mine og Stines anklager er primært baseret på telefonsamtaler, hvor vi ikke siger noget ulovligt. Og derfor sidder man og sætter spørgsmålstejn ved, hvad er ulovligt og hvad er ikke ulovligt. Lige pludseligt lægger man enormt meget bånd på sig selv, og det gør at det bliver mindre sjovt at lave ting, fordi man er totalt paranoid. Men det er faktisk også sværere at organisere noget, fordi der sker en kriminalisering indenfor miljøet.

Niclas: Jeg tror også helt klart, at jeg er meget påvirket af det. Det er tredje gang jeg sidder fængslet på 2 år, så jeg kunne godt mærke at jeg gerne vil være fri for at sidde i fængsel nu. Det har været hårdt for den nærmeste familie. Det var anden gang jeg sad varetægtsfængslet,

Niclas, der er antifascistisk aktivist, blev varetægtsfængslet d. 28. februar i år sigtet for at være leder af Antifascistisk Aktion (AFA). Niclas sad i Vestre fængsel i 68 dage, heraf 40 dage i isolation. Anholdelsen var del af en større anholdelsesaktion mod en række personer, hvor han som den eneste blev fængslet, dog efterfulgt af en varetægtsfængsling mere halvanden måned efter. Niclas er sigtet for terrorparagraf 114f, grov vold, hacking af e-mails og ulovlig våbenbesiddelse.

Stine og Tannie var talspersoner for det globale netværk Climate Justice Action op til og under Klimatopmødet i København 2010. I måneder op til Klimatopmødet blev de begge aflyttet. Under aktionen Reclaim Power - Push for Climate Justice hev politiet dem ned fra lydvognen og de blev efterfølgende varetægtsfængslet fra d. 16. til d. 22. December. Det skete efter de havde råbt push, som var en del af aktionens budskab - Push for Climate Justice. De er begge anklaget for §119, §134a, §291 og §264.

og så har jeg været inde og afsone en enkelt gang. Den her tur var væsentligt værre end de tidligere for mine pårørende, blandt andet fordi at det var PET der kørte sagen og det hele var så mystificeret og hemmeligt. Den anden gang var det en mere simpel sag der blev kørt af det almindelige politi. Det har påvirket mig meget, hvordan det har påvirket min familie. Det tror jeg helt klart er den vigtigste årsag til at jeg tager den så meget med ro. Det at se, hvordan mine mindre søskende har reageret og set hvor kede af det de har været. Jeg kan virkelig godt ikke genkende til de der ting I siger om, hvordan man bliver forsigtig.

Signalværdien i politiske fængslinger

GAIA: Hvordan bruges politisk fængsling? Er det for at sætte et eksempel, for at straffe eller for at afpolitiserer?

Tannie: Når man vælger at bruge terrorloven, så får man folk til at tænke at AFA er meget kriminelle. Det var så tydeligt at man forsøgte at kriminalisere hele det antifascistiske arbejde og det virker virkelig afskrækkende.

Stine: Vi havde jo sagt hvad vi ville gøre længe, de kunne bare have stoppet os inden. Det er en psykisk frygt der bliver sat i gang, for der er mange der ikke har lyst til at ende i fængsel. Så det er helt klart en del af en skræmmekampagne. Vi er jo også kun sigtet for at have råbt push, der er jo ikke nogen der er sigtet for at skubbe.

Tannie: Det handler da om at skræmme folk fra at fortsætte. Da vi blev anholdt ville man også gerne have folk til at stoppe med at protestere mere under klimatopmødet.

” Når du afsoner har du alligevel lidt kontrol over situationen, du ved her er rammerne. Jeg kan ikke selv vælge om jeg skal sidde her, men jeg ved det godt på forhånd. Ved varetægtsfængsling bliver du bare smidt ind et sted og du har intet at skulle have sagt.

Niclas: Efter jeg kom ud, har jeg kunnet se at det har virket afskrækkende. Det handler også om at folk ikke vil have deres gode navn og rygte smudset til.

Tannie: Jeg har det sådan, at hvis man ikke viser solidaritet og opbakning, når det virkelig brænder på, så er det fuldstændigt ligegyldigt.

Når familien står til regnskab

GAIA: Hvordan er forholdet til dem udenfor - venner og familie?

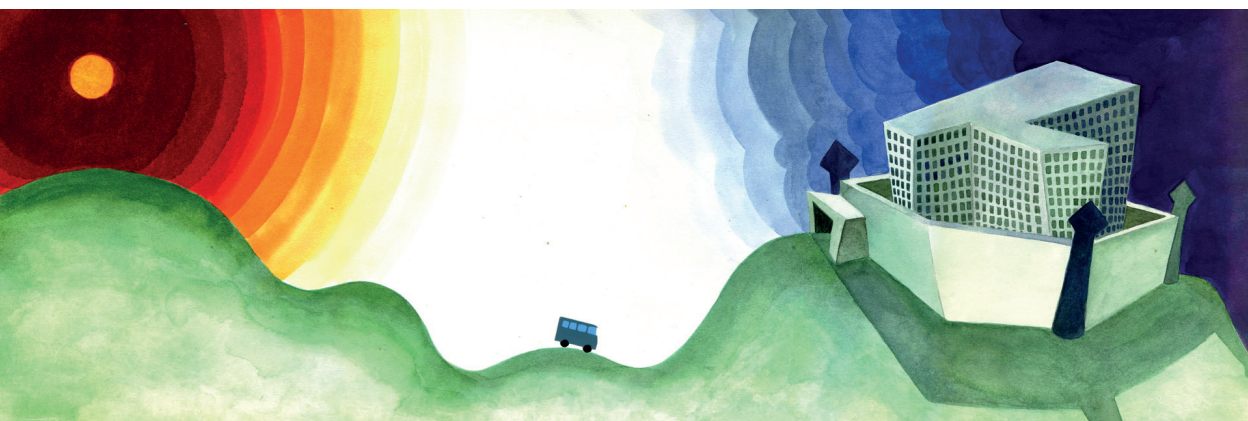
Stine: På baggrund af samtaler med min mor, som jeg kan snakke rimeligt åbent med det om, har jeg oplevet hvordan at lige præcis fængslingen var afgørende. Ikke nok med at jeg var politisk aktiv og lavede politisk arbejde, og det skulle hun stå til regnskab for på forskellige måder. Hun er selv politisk aktiv, så hun kunne måske godt forklare fængslingen. Men hendes kæreste, der står et andet sted, skulle også lige pludselig stå til regnskab for en masse ting jeg gjorde. En ting er at man går på fjernsyn og snakker om civil ulydighed, det kan man måske sådan diskutere over kaffen. Men så når man også er blevet fængslet for det og har råbt push. Det synes jeg har været en ting til eftertanke, at de har haft det svært ved at skulle forklare sig selv. Hvor jeg har valgt at

kunne forklare mig selv når folk stiller kritiske spørgsmål, så har de ikke valgt det.

Tannie: Det synes jeg, at jeg har oplevet i forhold til både venner og familie. Det der med, at hvis man laver noget der er på kant med loven, så hver gang man møder nye mennesker så bliver du afkrævet et svar. Ligeså snart folk ved hvem du er, så har de en holdning til dig og så vil de diskutere det du står for og du har ikke noget svar for du ved ikke hvad de står for. Min mor, der er seminarielærer, er blevet nødt til at tage det op med sine elever, og diskutere civil ulydighed, begrebet solidaritet og retten til at demonstrere. Fordi hun har følt, at så mange har stillet spørgsmål ved - at det er jo din datter. Og hun skal jo ikke stå inde for det. Jeg synes det er rigtigt svært, at jeg i fremtiden skal tænke på at mine handlinger også skal forsvares af mine venner og familie.

På usikker grund

Tannie: Jeg er mere bekymret for vores retssag og for at den kommer til at tage hårdere på mig psykisk, end hvis vi får en dom. Jeg synes ikke det er et ligeså stort problem at skulle sidde i fængsel i tre måneder. Jeg synes selvfølgelig at det er problematisk ud fra et retsperspektiv, men jeg er ikke bekymret for mit eget velbefindende. Jeg er meget mere

bekymret for de retslige diskussioner og hele retssagen. Det er det samme med varetægtsfængslingen, den er også enormt hård for en. Det er så anderledes forhold og du er så usikker på hvad der sker. Når du afsoner har du alligevel lidt kontrol over situationen, du ved her er rammerne. Jeg kan ikke selv vælge om jeg skal sidde her, men jeg ved det godt på forhånd. Ved varetægtsfængsling bliver du bare smidt ind et sted og du har intet at skulle have sagt. Hvis du siger at du gerne vil se din advokat, så handler det om at din advokat måske får det at vide, måske ikke får det at vide. Det finder du ikke ud af. Så kommer de, måske kommer de ikke. Du får ikke noget at vide før de står der. Selvom du har fået at vide at du får besøg en dag, hvis det så bliver aflyst får du ikke noget at vide. Der er hele tiden nogle, der har magten over dit liv på sådan en hel syg måde, der er forfærdelig og enormt psykisk hårdt.

Niclas: Det der med at have fået at vide, at du har besøg på tirsdag, og så ringer du på når klokken bliver tretten og siger jeg skal ned til besøg. Så siger de: Jeg prøver lige at finde ud af det. Så går der ti minutter og så kommer de ind og siger: ja der er ikke dukket nogle pårørende op, så du skal ikke have besøg i dag, og så smækker de døren. De havde flyttet besøget, uden at give mig besked om det.

Tannie: Vi havde ikke brevkontrol og den slags, så vi måtte i teorien ringe til folk. Man kunne købe telefonkort oppe i kiosken og så kunne man kun ringe om aftenen. Og man skulle melde sig til på et bestemt tidspunkt på dagen. Når du så havde gjort det og det blev aften, så hørte du ikke noget. Hver gang du så spurgte dagen efter: hvorfor fik jeg ikke lov at lave et opkald. Så er svaret, at der var for mange der skulle lave et opkald. Men vi kendte jo alle, der sad på den der gang, og vi vidste at der ikke var nogle der havde fået lov at ringe - så det var bullshit. Man fik aldrig lov at ringe, på trods af at der stod at man måtte. Du sad hver aften og tænkte: Må jeg snart få lov at lave det der opkald.

GAIA: Men er det fængselsbetjentene, der regulerer det?

Stine: Ja, det er 100% op til dem om de synes de lige vil give dig telefonen. Jeg synes noget af det værste er, at man skal ringe på for at komme ud og pisse. Det er noget af det mest nedladende, at man skal vente på der kommer en og åbner og spørger, hvad du vil og så sige: Jeg skal på toilettet, må jeg godt det?

Tannie: Det er meget symptomatisk, at det er sådan nogle små ting. Men det er bare alt afgørende fordi du ikke har noget liv. Det eneste du

er afhængig af, er at få lov til de der bitte små ting. Og jeg tror at nogle af dem virkelig får en glæde ud af at fratage dig retten til det. Vi sad på en herreafdeling, hvor der kun var mig, Stine og en anden pige, og så resten var fyre. Og det gjorde, at de blev nød til at lave rutinerne om, for vi kunne ikke være i træningscenter med fyrene også videre. Så var det hele tiden sådan noget med, at: Du kom ikke i bad i dag for det var drengene der skulle i bad. Men det var jo dem, der havde valgt, at jeg skulle sidde på den der drengegang - så kom over det.

Niclas: Et eksempel på den behandling vi fik var, da gangmanden (en indsat, der har ansvar for gangen red.) på vores afdeling havde fødselsdag 1. Maj. Jeg havde købt indtil at lave lagkage. Der var to gange cellesamvær (når to indsatte har samvær i en celle red.) om dagen, en gang om eftermiddagen og en gang om aftenen. Under cellesamværet havde vi så lavet kagen, der skulle deles ud til hele afdelingen. Det havde vi fået lov til af vagterne på forhånd. Om aftenen kommer vagten ind og siger: I kan ikke få lov at dele den ud, der er for mange der skal ringe i telefon. Så kunne vi få lov at sidde der, to drenge og to store lagkager... Vi spiste dem selvfølgelig - det var ikke sådan.

GAIA: Har i en oplevelse af at man bliver behandlet anderledes, som politisk fange?

Niclas: Jeg tror muligvis, at man bliver trykket en lille smule mere ned af nogle af vagterne. Generelt bryder vagterne sig ikke om de autonome. Det er ligegyldigt, hvordan man selv identificerer sig, så er det den kategori man ender i derinde.

Tannie: Jeg fik flere gange at vide, at I er jo ikke rigtige kriminelle. Og det betyder jo at de har et billede på, hvad en kriminel er og at vi ikke passede ind i den kategori. Men de forholder sig helt sikkert anderledes til en, enten positivt eller negativt, fordi de ved hvem man er.

At være den, der har været fængslet

GAIA: Hvordan er forholdet til aktivisterne udenfor?

Stine: Da vi var der tænkte jeg, at dem udenfor havde det meget værre. Fordi de ikke vidste, hvordan jeg havde det og stressede meget over det. Jeg kunne sove ud og se fjernsyn, mens de faredede rundt. Og når man så kommer ud, så er det også akavet, for så er man den der har været i fængsel.

Tannie: Jeg føler nogle gange at jeg er glad for, at det var mig, der blev fængslet. For det føles som om folk har ret dårlig samvittighed, og

”Jeg synes, at den venstreradikale bevægelse som helhed, og mændene især, har en meget problematisk tilgang til det at sidde i fængsel. I store dele af miljøet er det at have siddet fængslet et markant statussymbol

føler vi har taget skraldet for alle. Det skaber nogle ret akavede relationer.

Stine: Jeg følte bare, at jeg var en ud af en stor gruppe, der lavede klimapolitiske ting. Men fængslingen har skabt en anden rolle både for mig og for hvordan andre ser på mig. Det er bare en mærkelig situation at blive sat i.

Niclas: Jeg tror jeg er blevet helt blød af det. Det her med at opleve at alle var der for en, og har knoklet røven ud af bukserne. Og sådan havde jeg det også flere gange derinde, hvor jeg fik helt tårer i øjnene, og tænkte på hvor privilegeret jeg er, at have så mange seje politiske kammerater og venner.

Stine: De betyder alt dem der er udenfor, når man sidder der. Når man får de her breve ind af døren, så er det helt stort.

GAIA: Tror I der er forskel på, hvordan man ser på det at være fængslet ift. ens køn?

Niclas: Jeg synes, at den venstreradikale bevægelse som helhed, og mændene især, har en meget problematisk tilgang til det at sidde i fængsel. I store dele af miljøet er det at have siddet fængslet et markant statussymbol, og især yngre mænd får desværre nok en opfattelse af, at fængsel sådan set er nemt

nok, og at man er en fandens karl hvis man har siddet inde. Det gælder både varetægt og afsoning. Mit klare indtryk er, at når man snakker på tomandshånd med 'hårde' drenge om fængsler, så har det været en af de værste perioder i deres liv - det var det også for mig. De har egentligt haft det af helvedes til, men når man så sidder 5-8 mænd på et værtshus så er det bare røverhistorier og macho-gylde for fuld skrue. Jeg tror helt klart at mange mænd skjuler deres reelle følelser i forbindelse med deres fængsling for ikke at tabe street-credit, og i stedet bevare deres 'hardcore image'. Den eneste måde man kan komme udover dette er i mine øjne at italesætte, at det er okay at være ked af det og skræmt når man sidder inde, og når man kommer ud.

Der er retsmøder i Stine og Tannies sag d. 6., 27. og 28. oktober 2010

Læs mere på climatecollective.org og projektantifa.dk

MODSIGELSER PÅ DEN LATINAMERIKANSKE VENSTREFLØJ

Venstrefløjen i Latinamerika har haft stor succes, men der har også været konflikter mellem valgte venstreorienterede regeringer og de oprindelige folks bevægelser. Den nordamerikanske socialist og teoretiker Immanuel Wallerstein giver her sit bud på, hvordan disse konflikter viser, hvilken debat verdens venstrefløj står overfor.

Af Immanuel Wallerstein

Latinamerika har i de første ti år af det 21. århundrede været venstrefløjens succeshistorie. Dette er sandt i to henseender. Først og mest opsigtsvækkende er, at venstreorienterede og centrum-venstre partier har vundet et bemærkelsesværdigt antal valg i de sidste ti år. Derudover har latinamerikanske regeringer for første gang kollektivt taget betydelig afstand fra USA. Latinamerika er blevet en forholdsvis autonom geopolitisk kraft på den internationale scene. Men Latinamerika har også været en succeshistorie for verdens venstrefløj i en anden henseende. Oprindelige folks bevægelser i Latinamerika har næsten alle steder hævdet sig politisk, og gjort krav på retten til selv at organisere deres politiske og sociale liv. Dette fik først verdens opmærksomhed med den dramatiske opstand i 1994 af den neo-zapatistiske bevægelse i den mexicanske delstat Chiapas. Mindre opmærksomhed har det vakt, hvordan lignende bevægelser over hele Latinamerika er vundet frem og har været med til at skabe et inter-amerikanske netværk af lokale organisatoriske strukturer.

Økonomisk vækst vs. buen vivir

Problemet har været, at de to typer af venstrefløje – partierne, der har opnået magt i de forskellige stater, og de oprindelige folks bevægelser - ikke har samme målsætninger og bruger forskelligt ideologisk sprog. Partierne har haft økonomisk udvikling som det primære

mål, og søger at opnå dette mål, i det mindste delvist, gennem en større kontrol over egne ressourcer og bedre aftaler med udenlandske virksomheder, regeringer og mellemstatslige institutioner. De arbejder for økonomisk vækst, ud fra begrundelsen, at kun på denne måde vil levestandard for deres borgere forbedres og verden blive mere lige.

De oprindelige folks bevægelser har søgt at opnå mere kontrol med deres egne ressourcer og bedre aftaler med ikke-nationale aktører, såvel som med de nationale regeringer. De siger at deres overordnede mål ikke er økonomisk vækst men derimod at komme til overensstemmelse med PachaMama, eller moder jord. De siger at de ikke ønsker et øget forbrug af jordens ressourcer, men derimod et sundere brug der respekterer den økologiske balance. De ønsker buen vivir – at leve godt.

Konflikter

Det er ingen overraskelse, at de oprindelige folks bevægelser har haft konflikter med de få mest konservative regeringer i Latinamerika – som i Mexico, Colombia og Peru. Men bevægelserne har også i stigende grad haft konflikter med centrum-venstre regeringer - som i Brasilien, Venezuela, Ecuador og endda Bolivia. Jeg siger endda Bolivia, fordi det er den eneste regering, der har valgt en præsident der er en

del af de oprindelige folk, og det med massiv støtte fra de oprindelige folk i landet. Alligevel har der været en konflikt. Spørgsmålet er, der som andre steder, hvordan naturressourcerne bliver brugt, hvem der tager beslutningerne og kontrollerer indtægterne.

De venstreorienterede partier har tendens til at beskyldte de oprindelige folks bevægelser, for, medvidende eller ej, at være lakajer for de nationale højreorienterede partier og udefrakommende kræfter specielt USA. De oprindelige folks bevægelser insisterer på, at de kun agerer i egen interesse og på eget initiativ. De beskylder de venstreorienterede regeringer for at handle ligesom de gamle konservative regeringer, uden reelt hensyn til de miljømæssige konsekvenser af deres udviklingstiltag.

Yasunize

Der er for nylig sket noget interessant i Ecuador. Her er venstre-regeringen med Rafael Correa i spidsen, der i første omgang vandt magten med støtte fra de oprindelige folks bevægelser, efterfølgende kommet i skarp konflikt med dem. Den værste splittelse opstod på grund af regeringens ønske om at udvinde olieressourcer i et beskyttet reservat i Amazonas kaldet Yasuni. Først ignorerede regeringen protesterne fra den oprindelige befolkning i regionen. Men så besluttede præsident Correa at foreslå et snedigt alternativ. Han foreslog de rige regeringer i det globale nord, at hvis Ecuador gav afkald på enhver udvikling i Yasuni, skulle de velhavende regeringer kompensere Ecuador, idet det var et bidrag til verdens

kamp mod klimaændringer.

Da dette først blev foreslået på klimatopmødet i København i 2009, blev det modtaget som en fantasi. Men efter seks måneders forhandlinger er fem europæiske regeringer (Tyskland, Spanien, Belgien, Frankrig og Sverige) gået med til at oprette en fond, der skal administreres af FN. Et udviklingsprogram der skal betale Ecuador for at ikke udvinde i Yasuni, i det det bidrager til reduktionen af CO₂. Der tales om at opfinde en nyt udsagnsord, yasunize, der kan betegne sådanne aftaler. Men hvor mange af den slags aftaler kan man indgå? Der er et mere grundlæggende spørgsmål på spil, nemlig et som har krakter af "en anden verden, der er mulig" - for at bruge sloganet fra Verdens Sociale Forum. Er det en anden verden baseret på konstant økonomisk vækst, også selv om væksten er "socialistisk" og vil hæve indkomsten for folk i det globale syd? Eller er det hvad nogle kalder en ændring i civilisationens værdier, en verden af Buen vivir? Det vil ikke være en nem debat. I øjeblikket er det en debat på den latinamerikanske venstrefløj. Men lignende situationer ligger til grund for en stor del af de indre konflikter i Asien, Afrika, og selv Europa. Det kan vise sig at være den store debat i det 21. århundrede.

Kommentar publiceret august 2010 af Fernand Braudel Center, Binghamton University. Oversat og redigeret af Anne Rehder.

NYE TENDENSER I EN AF EUROPAS LÆNGSTE KONFLIKTER

I marts 2010 erklærede en lang række internationale fredssværvægttere deres fulde støtte til den baskiske venstrefløjs nye kurs. To aktivister fra Internationalt Forum har mødt Batasuna-talsmand Gorka Elebajabarrieta, som fortæller om konflikten og udviklingen af nye strategier i den baskiske selvstændighedskamp.

Af H. Anbert & A. Johansen

I 2006 kollapsede våbenhvilen imellem den væbnede separatistiske organisation ETA, Euskadi Ta Askatasuna (Baskerland og Frihed) og den spanske stat og konfrontationerne begyndte igen. ETA startede en væbnet kampagne og den spanske regering iværksatte arrestationer og forbød yderligere en lang række organisationer. Dagen efter våbenhvilen brød sammen, blev lederne af Batasuna eksempelvis arresteret, hvilket efterfølgende ikke har levnet megen plads til dialog.

Der sidder i dag over 700 baskiske politiske fanger i spanske fængsler. Mange sidder der i årtier, fordi der ikke er nogen øvre grænse for livstidsdomme i Spanien.

Mange større og mindre grupper er ligesom Batasuna blevet forbudt af de spanske myndigheder og det er i det hele taget svært at få lov at arbejde politisk, som fortæller for baskisk selvstændighed.

Efter våbenhvilen brød sammen (2006), startede en proces i den abertzale [separatistiske] venstrefløj, hvor man ville prøve at analysere, hvad man havde gjort de sidste 30 år, og hvordan man ville arbejde videre i fremtiden.

Denne debat blev startet af ledelsen for bevægelsen. Trods besværligheder med at arbejde i det skjulte, blev debatten åbnet op for alle aktivister. Tusindvis af mennesker deltog i diskussionerne der foregik hemmeligt rundt omkring i folks hjem, og en ny strategi blev vedtaget. Det kunne kun lade sig gøre, fordi bevægelsen er forgrenet ud i enhver afkrog af det baskiske samfund. Det fortæller Gorka Elebajabarrieta.

"Det er vigtigt at alle siger fra"

Den separatistiske venstrefløjs nye strategi er delt op i fire udviklingsområder.

Første udviklingsområde sigter imod at arbejde for at samle alle separatistiske kræfter, så de kan komme til forhandlingsbordet sammen og tale med én samlet stemme. Både fordi man ønsker at arbejde effektivt for et selvstændigt Baskerland, men også for at kunne få stoppet den væbnede konflikt.

Andet udviklingsområde går ud på at modarbejde manglen på demokrati i Baskerlandet.

"Vi er efter vores mening en helt legitim

Mitchell-principperne refererer til de seks grundregler, som blev implementeret i 1996 i den nordirske fredsproces. De er opkaldt efter den amerikanske senator George Mitchell, som var dybt involveret i fredsprocessen.

Principperne for planen er at konfliktens parter tilslutter sig:

- * Udelukkende at arbejde med fredelige og demokratiske midler.
- * Fuldkommen demilitarisering af paramilitære organisationer.
- * At demilitariseringen skal ske så den kan kontrolleres af en uafhængig kommission.
- * Selv at opgive, og modarbejde alle andre forsøg på, at bruge vold, eller true med brugen af vold, for at ændre på udfaldet af flerpartsforhandlinger.
- * At rette sig efter betingelserne, i enhver aftale som flerpartsforhandlingerne måtte resultere i. Og udelukkende at anvende demokratiske midler i senere at forsøge på, at ændre punkter som parterne måtte være uenige i.
- * At tilskynde til at mord og overfald stopper og tage skridt til at forhindre sådanne gerninger.

politisk aktør, og alle de stemmer vi har fået og stadig får til diverse valg, samt alle de mange valgte repræsentanter vi har og har haft over hele Baskerlandet, bakker op om dette”, forklarer Gorka.

Den separatistiske venstrefløj mener at for at få en demokratisk proces, må det ske i en situation, hvor parterne er på lige fod og har de samme muligheder. Det er meget vanskeligt, hvis den ene part er blevet ”gjort ulovlig” og ikke bliver tilladt at holde møder og pressekonerferencer, bliver nægtet at stille op til valg, arresteret osv. Der er kort sagt brug for en situation, hvor alle er frie og lige.

”Dette er selvfølgelig ikke op til den separatistiske venstrefløj, det er den spanske stats ansvar”, siger Gorka. Han har dog ingen tiltro til, at de spanske

”Der er ingen tillid imellem os og den spanske stat, så vi har brug for det internationale samfund til at mediere en dialog og en fredsproces. Den separatistiske venstrefløj har erklæret sig villige til at acceptere det internationale samfunds vilkår.

myndigheder vil leve op til dette ansvar for demokratiet. Hver eller hver anden dag arresterer myndighederne medlemmer af bevægelsen. Mange ledere er i fængsel, og politisk arbejde bliver konstant kriminaliseret.

Målet med det andet arbejdsområde er, at skabe det de kalder en ‘demokratisk mur’, som skal gøre det sværere for den spanske stat at fortsætte repressionen. Dette skal ske i samarbejde med så mange forskellige politiske retninger som muligt, venstreorienterede såvel som ikke-venstreorienterede, separatister som ikke-separatister.

Helt konkret vil man prøve, igennem sociale og folkelige bevægelser, at skabe nogle mekanismer der kan forhindre den spanske stat i f.eks., at arrestere aktivister i tide og utide eller lukke demokratiske møder ned efter for godt-befindende.

For at denne kritik af repressionen kan virke, er det vigtigt, at alle dele af samfundet, på tværs af det politiske spektrum deltager, og sammen forsvare alle rettigheder.

Det tredje arbejdsområde omhandler det internationale samfund. Den internationale opmærksomhed har spillet en vigtig rolle i fortiden og er fundamental for den fremtidige udviklingen.

”Der er ingen tillid imellem os og den spanske stat, så vi har brug for det internationale samfund til at mediere en dialog og en fredsproces. Den separatistiske venstrefløj har erklæret sig villige til at acceptere det internationale samfunds vilkår”, siger Gorka.

I efteråret 2009 kom den separatistiske venstrefløj med en erklæring, hvori de bekendtgjorde, at de er villige til at tage de nødvendige skridt, for at få startet en proces i overensstemmelse med Mitchell-principperne, der lå til grund for den nordirske fred, så der kan findes en demokratisk løsning på konflikten.

I denne erklæring understreger de, at en sådan proces skal foregå i totalt fravær af vold. Den separatistiske venstrefløj opfordrer ETA og den spanske stat til at påbegynde en våbenhvile, som kan bane vej for en egentlig fredsproces, medieret af det internationale samfund.

I marts 2010 kom Bruxelles-erklæringen, hvori en lang række velansete politikere og eksperter med erfaringer i konfliktløsning, erklærede deres fulde støtte til den separatistiske venstrefløjs udspil. Iblandt underskriverne på Bruxelles-erklæringen er de fire tidligere Nobel-fredsprismodtagere: Desmond Tutu og F.W. De Klerk, begge fra Sydafrika, og Betty Williams og John Hume fra Nordirland. I erklæringen opfordrede de ligeledes de stridende parter til at nedlægge våbnene og søge til forhandlingsbordet.

”De internationale repræsentanter behøver ikke være hundrede procent enige i deres politiske dagsorden. Det der er brug for, er internationale repræsentanter, der kan være med til at implementere en fair og fri dialogproces. Bruxelles-deklarationen har været meget vigtig og har vist, at i hvert fald dele af det internationale samfund er villige til at involvere sig i en Baskisk fredsproces”, siger Gorka.

"Regeringen i Madrid frygter den politiske konfrontation"

Det fjerde område er dialogen med de unionistiske partier i Baskerlandet og den spanske regering. På dette område er der trods forsøg fra baskisk side ingen udvikling, konstaterer Gorka. Den separatistiske venstrefløj vil dog fortsætte med at tage skridt fremad i denne proces forklarer han. Bl.a. ved at forberede sine aktivister på, at en sådan proces måske snart er på vej.

På spørgsmålet om, hvorfor Spanien ikke vil indgå i denne proces, svarer han, at den spanske regering ikke anerkender, at der er brug for en fredsproces. Den spanske regering ser, ifølge Gorka, magt og repression som den eneste måde at håndtere konflikten på.

Gorka er overbevist om, at den spanske regering i virkeligheden godt ved, at der ikke kan opnås nogen fred ad den vej. Han vurderer, at det er et strategisk træk fra deres side, fordi de er bange for en politisk konfrontation. De fortrækker at sætte hårdt mod hårdt, fordi de ved at de baskiske krav for en løsning på konflikten er internationalt og demokratisk fuldt ud acceptable.

De baskiske separatisters betingelser er meget lig dem, der er blevet brugt til løsningen af andre konflikter imellem stater og statsløse nationer.

"Helt konkret kan man nævne eksempler fra en dansk kontekst. En situation som den på Færøerne eller den i Grønland er nok for at få en fredsproces", forklarer Gorka og fortsætter:

"Grønlænderne og færingerne er en del af det danske rigsfællesskab, men kun fordi de har valgt det. Hvis de en dag vil være helt

selvstændige kan de vælge det, og den danske regering vil acceptere det. Grønlænderne stemte for mere selvstændighed i 2008 og dette accepterede den danske regering. Vi kræver ikke mere end det grønslænderne eller færingerne eller skotterne har.

Vi ønsker en situation i Baskerlandet, hvor alle holdninger og ideologier kan komme til orde og blive forsvaret på demokratisk vis, og hvor befolkningen selv kan bestemme sin fremtid."

Den 4. september erklærede ETA en ensidig våbenhvile via en videooptagelse sendt til BBC.

Erklæringen er officielt blevet mødt med skepsis fra spansk side, men er blevet hilst velkommen af bl.a. lederen af Sinn Féin, Gerry Adams, der kalder det et vigtigt skridt imod en fredsproces og opfordrer den spanske regering til at gå ETA i møde og starte fredsforhandlingerne.

Gorka Elebajabarrieta var indtil august 2010 international repræsentant for Batasuna i Bruxelles, men taler her også som repræsentant for den abertzale [separatistiske] venstrefløj, den separatistiske venstrefløjsbevægelse i Baskerlandet.

Foto: Unge baskiske aktivister skriver "Løslad fangerne!"

DEN SPANSKE STAT TVANGSSPREDER BASKISKE FANGER

Af Sascha Iversen

Fængsling og likvidering af politiske modstandere var hverdag under Francos fascistiske styre 1939-75. Fængslinger var en af den spanske stats metoder til at undertrykke, svække og skræmme politisk aktive. Og sådan er det stadig i dag, her 25 år efter Francos død. Specielt baskiske aktivister, som kæmper for uafhængighed og socialisme har mærket repressionen. Indenfor de sidste 10 år har den spanske stat optrappet kriminaliseringen af den baskiske venstrefløj ved at forbyde

Aktivisterne fra Ungdomsorganisationen Segi er blandt dem, der arbejder for at fangerne kan afsone i Baskerlandet

de partier og bevægelser, som udgør en trussel imod den spanske stats enhed.

At kriminalisere den baskiske venstrefløj er ikke specielt besværligt, da der i den spanske grundlov står indskrevet at den spanske stat er udelelig. Dermed er alle politiske aktivister der har en ideologi, som sigter mod at nedbryde kapitalismen og den borgerlige nation, i fare for at blive kriminaliseret. På trods af indførelsen af terrorlovgivningen, har de fleste europæiske aktivister dog mulighed for at organisere sig uden at blive fængslet for deres tanker og meninger. Dette gælder bare ikke for baskiske aktivister.

Den øgede kriminalisering har betydet at der lige nu sidder godt 800 baskiske politiske fanger i fængsel. Dette er et u hørt mange i et land med blot 3 millioner indbyggere.

Beskyldninger om tortur

Efter PNV (Partido Nacionalista Vasco – Det Baskiske Nationalistparti) kom til magten i 1982 bliver der gennemført en lov, som kun er gældende i den nordlige del af den spanske stat, altså Baskerlandet. Dette kaldes ZEN-planen og betyder at det nu er helt legitimt for den spanske

stat at begrænse ytrings- og forsamlingsfriheden samt at tilbageholde aktivister som man mistænker for at have kontakt med- eller som går ind for samme ideologi som ETA (Euskadi Ta Askatasuna – Baskerland og Frihed). Planen medfører at myndighederne kan holde aktivister incomunicado i op til fem dage – dvs. tilbageholde dem i isolation uden kontakt til omverdenen alene pga. en mistanke.

Mange af fangerne sidder dømt på egne tilståelser, men en del af fangerne påstår at disse tilståelser er blev frembragt ved tortur. Typisk sker torturen umiddelbart efter anholdelsen. Under de fem dages incommunicado, sker der, ifølge fangernes egne beretninger, en langsom optrapning af torturen. Den første dag er fangerne oftest udsat for fysisk og mental udmattelse. Opnås der ingen tilståelse, følger en grovere og grovere optrapning af volden fra betjentenes side, hvilket indebærer alt fra slag til voldtægt, trussel om voldtægt af fangens kæreste, kvælning med plasticpose osv. På den anden side af de fem dages isolation venter en hverdag i fængslet som er præget af daglig chikane og ofte brutale visitationer.

På trods af at alle EU-lande har underskrevet

**LØSLAD ALLE POLITISKE FANGNE
STYRK DEN INTERNATIONALE S
BORROKA DA BIDE BAKARRA!**

internationale konventioner om forbud mod tortur, har den spanske stat valgt ikke at rette sig efter dem. Dette har ført til kritik fra diverse politikere og menneskerettighedsorganisationer. Blandt disse findes Amnesty International som i deres årsrapport for 2010 blandt andet konkluderer at: *"under den nuværende lovgivning har de anholdte som bliver holdt incommunicado en alvorligt begrænset adgang til juridisk repræsentation, og er i øget fare for tortur og anden mishandling"* (egen overs.)

Tvangsspredning

De baskiske politiske fanger afsoner typisk ikke deres straffe i baskerlandet, men bliver spredt ud i fængsler over hele den franske og spanske stat. Denne spredning betyder at de pårørende til fangerne ofte er tvunget til at køre hundrevis af kilometer for at besøge deres kære. Og når de endelig når frem ynder den spanske stat at chikanere de pårørende, ved bl.a. at nægte dem adgang i op til flere dage samt at kropsvisitere dem. For de fleste af de pårørende er den lange ventetid ensbetydende med at de slet ikke får besøgt fangerne, da de som oftest er nødsaget til at tage hjem til Baskerlandet for at passe familie og arbejde.

Gennem tvangsspredningen af fangerne forsøger Frankrig og Spanien at knægte de forskellige bevægelser i Baskerlandet. Alligevel vokser støtten til at bringe fangerne tilbage til Baskerlandet og disse forsøg kommer til udtryk både i store demonstrationer, på bannere til

fodboldkampe og bannere som hænger fra tusindvis af vinduer overalt i byerne.

Den store opbakning til venstrefløjen og de politiske fangebevægelser har medført, at den spanske regering, igennem det sidste halvandet år, har intensiveret den såkaldte "beskidte krig" imod alle baskere, som organiserer sig socialistisk og kæmper for et frit Baskerland. Midlerne inkluderer kidnapninger, tortur, isolationsfængsling og mord på politiske aktivister. Derudover har politiet slået hårdt ned på enhver form for ytring af solidaritet med de politiske fanger. Alene det at bære et billede af en politisk fange kan nu medføre års fængsel og bliver set på som værende støtte til terrorisme. Blandet andet er flere barer med tilknytning til venstrefløjen blevet angrebet af politiet, alene fordi de har haft billeder hængende af, fanger fra lokalområdet. Hvis billederne ikke fjernes fra baren, vil den blive lukket og i værste fald vil ejeren og de ansatte blive fængslet.

Denne ekstreme repression mod de pårørende har ikke fået dem til at tabe modet. Tværtimod har de organiseret sig i ETXERA (organisationen for pårørende til de politiske fanger) som koordinerer de forskellige besøg, skaber kontakter i de byer hvor fangerne sidder og generelt sørger for vedligeholdelsen af kontakten til fangerne.

*Sascha Iversen er medlem af
Internationalt Forums Baskerlandsgruppe*

ER NU!
SOLIDARITET!
DEN ENESTE VEJ ER KAMPEN!

STEMMER BAG TREMMER

Under den fælles studietur til Mexico i januar, besøgte en gruppe unge fra Socialistisk Ungdomsfront og Internationalt Forum den politiske fange Alberto Patishtán. De talte også med Julio Ruíz fra fangeorganisationen La Voz del Amate om politiske fængslinger, protester og solidaritet over fængselsmurene.

Af Esben Frost og Charlie Krautwald
Oversættelser af Gudrun Gadegaard

Der hersker en smule forvirring på den lille gårdsplads foran Fængsel 5. Vi er en broget skare, som lidt nervøst trisser rundt mellem hinanden i de friske morgentimer her i højlandet i det sydlige Mexico. Udover femten danskere, består gruppen af schweizere, spaniere, italienere og mexicanere, som alle venter på tilladelse til at tilbringe et par timer inden for murene. Det er helligtrekongersdag, og vi er alle godt belæssede med kage, sodavand og majsbrød, som vi håber at få lov til at dele med fangerne. Vi er her for at fejre 4-års jubilæet for fangeorganisationen La Voz del Amate (Stemmen fra Amatefængslet).

I fire år har medlemmerne gennemlevet trusler, tæv og sultestrejker. I dag sidder kun én af de oprindelige 48 medlemmer tilbage i fængslet. Han hedder Alberto Patishtán, og det

er ham vi skal fejre jubilæet med. Efter lang tids venten tjekker et par bevæbnede vagter vores pas, og viser os op til fængslets hovedindgang. Vi stiller os i kø bag de familier, som er kommet for at besøge deres fængslede slægtninge på helligdagen. I hold af tre ledes vi ind ad en lille dør i den store pigtrådkronede kolos. I et lille rum bliver vi kropsvisiteret af en betjent som også udspørger os sporadisk om vores ærinde. Vi smiler som om vi ikke forstår. Betjenten trækker på skuldrene og peger op mod en lille skranke. Her bytter vi vores pas til et stempel på håndleddet, som skal adskille os fra de indsatte. Det viser sig dog at være overflødigt, for vi skiller os allerede kraftigt ud: fængselsgården er proppet med indianske mænd med orange dragter og nysgerrige blikke. Midt i virvaret tager Alberto imod os. Han ligner langt

fra den koldblodige morder som han bliver beskyldt for at være. Han er lille, kraftig og har et flot overskæg. Han smiler og trykker vores hænder, og vi kan lide ham med det samme.

Alberto har siddet i fængsel i ti år. Han var en lærer på 29 år, da han blev anholdt i 2000 og holdt i 30 dages administrativ arrest, beskyldt for at have angrebet en deling politifolk. Da hans sag endelig kom for retten blev han idømt 60 års

Julio Ruíz: Vi spurgte hinanden i fængslet: "Hvordan ser du på din sag? Hvorfor er du i fængsel?" Sådan lærte vi hinandens sager at kende. På den måde begyndte vi at blive klar over, at vi havde de samme sagsakter. F.eks. var mine sagsakter formuleret på samme måde som de andre kammeraters, fyldt med uretfærdigheder, fordi de ikke regnede os indianere for noget. Det stod klart, at sagsakterne og anklagen var lavet på forhånd. Så efter vi var blevet bekendt med vores situation, begyndte vi at spørge os selv: "Hvad skal der gøres?" Vi besluttede at vi ikke længere ville holde mund. Det var tid til at hæve stemmen.

fængsel for mord og røverier. Menneskerettighedscentret FrayBa har påpeget alvorlige fejl i den juridiske proces, og mener, at Patishtán sidder fængslet for sit arbejde med at forsvare indianske læreres rettigheder. Han var med til at grundlægge La Voz del Amate, og har derigennem forsøgt at gøre opmærksom på samfundets uretfærdige behandling af de indsatte. Fangerne begyndte at organisere sig fordi de opdagede mange sammenfald i deres straffesager: de var alle af indiansk oprindelse og de var alle politisk aktive i forskellige organisationer. Ved at oprette en permanent protestlejr i fængselsgården, besluttede de at protestere samlet mod det system, som havde fabrikeret beskyldningerne mod dem og sendt dem i fængsel på grund af race og politiske overbevisning.

Alberto leder os ind i besøgsområdet som

er en lille åben plads mellem celleblokkene. Midt i gården rager et højt vagttårn mod himlen. "Solidaridad" står der mejslet ind i tårnet med store bogstaver. Det er ironisk nok navnet på delstatens fangeprogram. Vi bliver placeret i hvide plasticstole ved et langbord, og Alberto byder os velkommen. Her er virkelig noget at fejre, for selvom Alberto stadig sidder fængslet, har de fleste fanger opnået deres frihed. Der bliver skålet i sodavand, og vi spiser kage og hører taler fra de mange gæster.

Stemningen er en smule trykket i begyndelsen. Det føles mærkeligt at sidde her ved bordet med lækker mad foran sig, mens de resterende fanger danner en orange halvmåne rundt om os. Men efter et stykke tid løsner stemningen lidt op, og vi kan sludre med fangerne, kun afbrudt nu og da af en skratende stemme i fængselshøjtalerne. Grunden

til at så mange indianske fanger sidder i fængsel er, at de simpelthen ikke taler godt nok spansk til at kunne forsvare sig i retten. Ofte underskriver de en tilståelse uden at kunne forstå, hvad der står i anklagen. Alberto forklarer os, at man på den måde nemt kan finde syndebukke blandt de

Julio Ruíz: Vores vigtigste opgave som Voz del Amate var at protestere over de uretfærdigheder, vi så inde i fængslet. La Voz del Amates formål er, at stemmen fra de indsatte fanger kommer ud til verden, at fortsætte med at kræve retfærdighed og frihed, og at protestere mod uretfærdighederne i medlemmernes juridiske sager. Sådan gik årene. Nogle af kammeraterne gik ud af organisationen, fordi de ikke kunne holde situationen ud, eller på grund af kulde, varme og regn. For vi var i vores protestlejr, og der blev vi, selvom vejret var dårligt. Vi var der døgnets 24 timer, lige fra vi oprettede organisationen den 5. januar, og vi vendte aldrig tilbage til vores celler. Når det regnede, sov vi ikke hele natten. Det begyndte altid at regne klokken seks om aftenen, og det fortsatte hele natten, så vi måtte sidde eller stå op, for jorden var våd. Det var en meget kritisk situation, men selv om det var hårdt, gik det stadig fremad.

Julio Ruíz: Under sultestrejken sendte vi kommunikéer og protestbreve for at kræve vores frihed. Men delstatsregeringen reagerede hurtigt ved at sige, at fangerne var frie til at slå sig selv ihjel. Da de sagde det, reagerede vores familier hurtigt. De oprettede en permanent protestlejr foran delstatsregeringens bygninger, som kammerater fra zapatisternes Anden Kampagne begyndte at slutte sig til, og der kom solidaritetsbreve fra andre lande.

laveste i samfundet når der begås forbrydelser som mord, røveri og overfald.

Solen sender sine stikkende stråler ned i gården, og vi forsøger at holde os i skyggen. Det er ufatteligt at tænke på, at medlemmerne af fangeorganisationen opholdt sig udenfor i denne fangegård dag og nat i mere end to år.

Som modsvar mærkede de ikke andet end trusler og forfølgelser fra delstatsregeringens side. Først da de i 2008 radikaliserede deres midler og gik i kollektiv sultestrejke, skete der noget. Efter 35 dage uden mad blev de første 28 fanger frigivet, og efter yderligere seks dages sult blev de resterende frigivet. Alle undtagen Alberto.

Men Alberto har langt fra opgivet håbet, forklarer han os, mens han står og sig op ad fængselsmuren: Det handler om at holde humøret oppe og ikke opgive kampen. Det er

svært at forstå, hvor han finder kræfterne til at blive ved med at kæmpe når protester og appeller ikke bliver hørt. Der er en grund til at mexicanske medier har udråbt ham til symbol for fangers rettigheder.

Pludselig er besøget slut, vi siger pænt farvel og tak, og begynder at bevæge os gennem sikkerhedsportene mod udgangen. Det har været en god og spændende dag, men da vi går ud gennem porten, har vi en mærkelig fornemmelse i maven. Det føles uretfærdigt, at vi kan gå ud i friheden, mens Alberto og hundrevis af andre må forblive bag de tykke mure.

I begyndelsen af august modtog vi nyheden om, at Alberto Patishtáns sag er blevet sat for den Interamerikanske Menneskerettighedskommision. Om den optages og hvornår, er endnu uvist.

Julio Ruíz: I perioden mellem 2006 og starten af 2008 blev vi kendt af nationale og internationale kammerater. Men delstatsregeringen havde aldrig den politiske vilje, og endnu mindre evnen til at løse La Voz del Amates problemer. Da vi indså dette, havde vi været i gang i 3 år. Vi radikaliserede vores politiske kamp: Vi blev i vores protestlejr, vi forlod den ikke, men vi gik ind i en ny kampfase. Der var ikke andre muligheder for os end at starte en sultestrejke. Det er den ultimative politiske handling, fordi vores beslutning ville have betydning for liv og død. Men da vi analyserede det, var vi alle enige om, at vi var klar til at give vores liv, fordi vi vidste, at vi var uskyldige.

Esben Frost, Charlie Krautwald og Gudrun Gadegaard er medlemmer af Internationalt Forums Mexicogruppe

JUSTITSMORDET PÅ PFLP'S GENERALSEKRETÆR

PFLP's generalsekretær, Ahmad Sa'adat, og omkring 7000 andre palæstinensiske politiske fanger sidder i fængsler i Israel. De sidder der i strid med Genevekonventionen og underkastes tortur og isolationsfængsel. De får ikke nogen rettergang, men underkastes vilkårlige militære og politiske hævnmotiver ved de israelske militærdomstole. En dansk kampagne taler deres sag.

Af Albert Jensen

Den 27. august 2001 gennemførte Israel en terroraktion i den midlertidige palæstinensiske regeringsby Ramallah. Det var 15 dage før 11. september. Målet var PFLP's generalsekretær, Abu Ali Mustafa. Det israelske sikkerhedskabinet anført af premierminister Ariel Sharon besluttede denne dag at myrde Abu Mustafa. En israelsk kamphelikopter sendte en byge af raketter ind i den bygning i Ramallah, hvor Mustafa arbejdede på sit kontor. 6 nordamerikanere der boede i bygningen blev såret og Mustafa blev dræbt.

Israel havde selv ved en aftale i august 1999 givet PFLP lov til at vende legalt tilbage til Vestbredden som led i fredsforhandlingerne mellem palæstinensere og israelere. Men 2 år senere havde krigsforbryderen Ariel Sharon overtaget posten som Israels premierminister. Han gik systematisk efter at knuse fredsprocessen, og mordet på Mustafa var et led i denne ødelæggelse af processen.

Som hævn for mordet på generalsekretæren myrdede et eller flere medlemmer af PFLP 2 måneder senere den israelske turistminister,

Rehavam Ze'evi. Mens Israels terrorangreb i august ikke havde fået international omtale, udløste hævndrabet på Ze'evi massiv vestlig fordømmelse, og Vesten samt Israel lagde massivt pres på selvstyreformand Yasir Arafat for at få ham til at fange Ze'ewis mordere. Arafat arresterede på må og få blandt uskyldige medlemmer af PFLP og i januar 2002 blev PFLP's nyudnævnte generalsekretær Ahmad Sa'adat lokket i et baghold og arresteret. Flere andre højtstående PFLP medlemmer var allerede da arresteret af selvstyret efter krav fra Israel.

I april 2002 gennemførte Israel sin hidtil største militæroperation på den besatte Vestbred, gennemførte massakrer på flere hundrede flygtninge i Jenin lejren, lagde selvstyret i ruiner og skød Arafats hovedkvarter i Ramallah, Mukata, næsten helt i grus. For at afværge det israelske stormløb og Sharons trussel om også at myrde Arafat, indgik selvstyreformanden en aftale med Israel, Storbritannien og USA om at overføre Sa'adat og 4 andre PFLP fanger til et fængsel i Jericho, hvor de skulle bevogtes af fangevogtere fra Storbritannien og USA. Den palæstinensiske højesteret havde flere gange inden da krævet Sa'adat og de øvrige PFLP medlemmer løsladt, fordi der ingen beviser fandtes imod dem for at have stået bag eller kendt til mordet på Ze'evi, men Arafat kæmpede for sit liv og ofrede PFLP'erne.

De følgende 4 år sad de 5 uskyldige PFLP medlemmer derefter fanget i Jericho, bevogtet af britiske og nordamerikanske fangevogtere. Men i marts 2006 sendte Israel tanks mod fængslet og bortførte PFLP fangerne til Israel. Den israelske påstand havde siden 2002 været, at Sa'adat stod bag mordet på Ze'evi, men i april 2006 erklærede en israelsk dommer, at der ingen beviser fandtes herfor.

I december 2008 (efter næsten 7 år i fæng-

sel uden dom) blev Sa'adat så idømt 30 års fængsel ved en israelsk militærdømsstol. Ikke for mordet på Ze'evi men for at være leder af en "ulovlig organisation". Siden marts 2009 har de israelske myndigheder anbragt ham i isolation i forskellige fængsler med det formål at knække ham fysisk og psykisk. Uden held. Sa'adat har gennemført en række sultestrejker mod de umenneskelige forhold han selv og mange andre palæstinensiske fanger underkastes. Han sidder i dag i isolation i Ramon fængslet i Naqab ørkenen i det sydlige Israel. Hans kone, Abla, har kun fået lov til at besøge ham 2 gange i de 1 1/2 år han foreløbig har siddet isolationsfængslet.

Brud på Genevekonventionen

Israel bryder systematisk den 4. Genevekonvention i sin håndtering af palæstinensiske fanger. Konventionen siger meget klart, at fanger fra et besat område ikke må føres ud og placeres i fængsler udenfor det besatte område. Alle de ca. 7.000 palæstinensiske politiske fanger der sidder i israelske fængsler – med eller uden dom – sidder alle i fængsler inde i Israel. De palæstinensiske fanger er ikke dømt i en retsstat, men efter det vilkårlige apartheid "retssystem" Israel praktiserer overfor palæstinenserne. Der gælder et sæt af love for israelere og et andet sæt af love og regler for palæstinensere. Palæstinenserne dømmes i de fleste tilfælde af israelske militærdømsstole, og "dommene" er i de fleste tilfælde besluttet politisk i forvejen. Omkring 1/3 af fangerne er slet ikke dømt, men derimod "administrativt tilbageholdte". Denne form for fængsel uden dom kan strække sig over flere år og er en ren administrativ straf.

Løslad Ahmad Sa'adat

Efter Israels angreb på fængslet i Jericho i 2006 og bortførelse af de 5 PFLP-ledere blev en formaliseret kampagne sat i gang med det formål at få Sa'adat løsladt. Den danske gren af denne kampagne gik i gang i 2009. Kampagnen står bag freeahmadsaat.dk, har fået foreløbig 17 fremtrædende danskere til at skrive under på løsladelse af Sa'adat og de øvrige 7.000 politiske palæstinensiske fanger og trykt en plakat til støtte for Sa'adat. Fra den 5.-15. oktober deltager den danske gren i den internationale kampagne, der skal lægge pres på de israelske myndigheder og kræve generalsekretæren løsladt. Endelig deltager kampagnen med en workshop på IF's internationale konference om politiske fanger i oktober 2010. Freeahmadsaadat-kampagnen har til formål at sætte fokus på de palæstinensiske politiske fanger og specielt Sa'adat, på Israels krænkelse af Genevekonventionerne og kræver øjeblikkelig løsladelse af alle de politiske fanger. Det er vigtigt at bryde den danske mediemanipulation af konflikten og Israels og palæstinenserens rolle heri. Et af midlerne er at udbrede kendskabet til de politiske fangers situation til så brede danske kredse som muligt.

FREE ALL POLITICAL PRISONERS

Solidaritet og kamp for de politiske fangers frihed i hele verden er kun mulig hvis der organiseres et stærkt samarbejde mellem dem der bekæmper den herskende verdensorden (verdenskapitalismen) som er baseret på udbytning, undertrykkelse, fængsling, tortur og henrettelse. Spørgsmålet om 'politiske fanger' er en del af klassekampen.

Den herskende klasse bruger fængsling af frihedskæmperne til at forsvare sine privilegier. Politiske fanger i Palæstina, Baskerlandet, Tyrkiet, Colombia, Mexico, Italien, Nordamerika, Rusland, Tyskland, Iran og andre lande lever under hårde og umenneskelige forhold. I fængsler over hele verden anvendes tortur systematisk: isolation, pisk, drukning, elektriske chok og voldtægt etc.

Indtil nu har der været afholdt flere konferencer og lavet mange internationale solidaritetsaktioner med henblik på at forsvare de

politiske fanger og frihedskæmpere, f.eks. den Internationale Konference i Berlin i april 1999 og konferencen i San Sebastian, Baskerlandet, i 2004.

For at fortsætte og følge op på disse aktiviteter forbereder vi – internationale aktivister og tidligere politiske fanger fra forskellige lande – en International solidaritetskonference i København i oktober i år. Et af hovedtemaerne der skal diskuteres i København er hvordan vi kan organisere uafhængige tribunaler på nationalt og internationalt niveau.

På de følgende sider kan du læse interviews med 3 internationale deltagere på konferencen, foreløbigt program og praktisk information om tilmelding mm.

Læs mere på:
freeallpoliticalprisoners.org

INTERNATIONALT FORUM AFHOLDER KONFERENCE OM SOLIDARITET MED POLITISKE FANGER I HELE VERDEN

FORELØBIGT PROGRAM

Fem temaer

1. Politiske fangers forhold i hele verden
2. Administrative tilbageholdelser / lømmelpakke
3. Terrorlister/Blacklisting
4. Klasse, 'race' og køn
5. Tribunal

Fredag 22. oktober

Kl. 14.00 Indskrivning og indlogering
Kl. 15.00 Pressemøde og velkomst
Kl. 16.00 Workshops
- 1. modul - inkl. Pause
Kl. 19.00 Middag
Kl. 20.00 Aktiviteter (film, boder, osv.)

Lørdag 23. oktober

Kl. 09.00 Morgenmad
Kl. 10.00 Åbningsceremoni
Kl. 11.00 Workshop – 2. Modul
Kl. 13.00 Frokost
Kl. 14.30 Taler og debat
Kl. 16.00 Workshop – modul 3
Kl. 18-18.30 Pause
Kl. 18.30 Taler og debat
Kl. 19.30 Middag
Kl. 20.30 Fest

Søndag 24. oktober

Kl. 10.00 Morgenmad
Kl. 11.00 Workshop, modul 4, Opsamling omkring temaer
Kl. 12.30 Plenum – fremlæggelse fra opsamlinger
Kl. 13.30 Frokost
Kl. 14.30 Paneldebat/aktiviteter
Kl. 16.30 Oprydning – hjem!

FILIPPINERNE

REMIGIO SALADERO JR.

Jeg hedder Remigio Saladero Jr. og er 51 år gammel og er advokat i Filippinerne. Jeg arbejder for Pro-Labor Legal Assistance Center som er et advokatfirma som tilbyder juridisk bistand til arbejdere og samfundets marginaliserede grupper. På grund af mit arbejde med arbejdsrettigheder og menneskerettigheder, sad jeg fængslet i næsten fire måneder under falske anklager. Dette skete i den meget upopulære Gloria Macapagal-Arroyos præsidentperiode.

Hvorfor deltager du på konferencen?

Jeg har lyst til at interagere med andre politiske fanger så vi kan lære af hinanden og gøre fælles front mod politisk undertrykkelse og tilbageholdelse af mennesker på baggrund af deres politiske overbevisninger.

Hvad er dine forhåbninger for konferencen?

Jeg håber, at konferencen vil føre til vedtagelsen af levedygtige og effektive strategier, som ville resultere i frihed for alle politiske fanger i verden.

Måder at lave og opnå international solidaritet med politiske fanger

Internationale konferencer, som nu denne i oktober, hjælper meget til at fremme solidariteten blandt politiske fanger. Det er vigtigt for politiske fanger at vide at de ikke er alene og at der er nogen som tager sig af dem i deres fortvivlede situation. Det er den bedste måde at udvikle solidaritet med dem.

Hvorfor er et internationalt solidaritetsnetværk vigtigt?

Jeg kan bevidne effektiviteten af international solidaritet og internationale netværk i at opnå frihed for politiske fanger. Jeg opnåede min frihed indenfor forholdsvis kort tid, og det blandt andet på grund af de hundredvis af løsladelsesappeller som internationale grupper sendte til offentlige myndigheder i mit land. International solidaritet og netværk spiller således en vigtig rolle ved at lette frigivelsen og fremme behandlingen af samvittighedsfanger, uanset i hvilket land de end måtte findes.

MARIANA SELVAS GÓMEZ

Jeg hedder Mariana Selvas Gómez, jeg er 26 år gammel og læser etnologi på ENAH-universitetet i Mexico City. Jeg bekender mig til Den Sjette Deklaration (zapatisternes seneste deklARATION fra 2006, red.) og jeg er medlem af en sundhedsorganisation som er en del af Den Anden Kampagne. Gennem sundhedsrettigheder forsøger vi at lave samfundsarbejde og lære af de forskellige modstandsformer og på den måde fortsætte vores bidrag. Jeg blev anholdt den 4. maj 2006 under den borgerkontrol som regeringen iværksatte mod befolkningen i San Salvador Atenco.

Hvorfor deltager du på konferencen?

Jeg synes det er utrolig vigtigt at vise at der findes en anden virkelighed – den uofficielle – som er karakteriseret ved repression, tavshed og frygt. Jeg tror at den slags temaer åbner vores øjne for at opnå forandring og frihed. Jeg tror, at udveksling af erfaringer og det at optræde målene med undertrykkelsen og konfrontere den og stirre den direkte i øjnene er en måde at forhindre at denne vold fortsætter; denne kriminalisering af sociale bevægelser. Vi må forstå de betingelser, hvorunder undertrykkelsen forekommer – hvordan den fungerer. Det vil muliggøre at arbejde organiseret for at forhindre at undertrykkelsen opnår det den sigter mod.

Hvad er dine forhåbninger for konferencen?

Jeg mener at i det øjeblik man beslutter at lave en konference om det her tema, da har man allerede taget et betragteligt skridt fremad. Der er både stor interesse og lyst til at vide mere om dette tema. Jeg håber virkelig at vi gennem denne konferencen kan nå til enighed om ataktionere mod undertrykkelsen.

Måder at lave og opnå solidaritet med politiske fanger

Det er vigtigt at være klar over, at fængslingen af én er en fængsling af alle. Kampen for en kammerats frihed er en kamp for frihed for os som folk. Fængslet er en skyttegrav og ikke kun et rum for undertrykkelse. Under enhver omstændighed kan vi fortsætte vores krav om retfærdighed og frihed. Vi må ikke forlade vores kammerater, men derimod få dem til at føle at vi ikke glemmer dem når de er i fængsel, og at der er nogen som tager sig af deres familier udenfor.

Hvorfor er et internationalt solidaritetsnetværk vigtigt?

I min erfaring er internationale solidaritetsnetværk meget vigtige. Efter Atenco-operationen, rettede mange internationale kammerater heldigvis deres øjne og hjerter mod Mexico og de anså det ikke for at være et isoleret problem med en fast udløbsdato. De har været tilstede og udført aktioner som har været utrolig vigtige. Der er mange eksempler, men jeg vil gerne fremhæve en enkelt: Netop den dag man protesterede foran den spanske højesteret, løslod man syv af os som stadig var fængslede. Dette var selvfølgelig på grund af de nationale og internationale aktioner som aldrig ophørte med at kræve vores frihed. Jeg henviser til den støtte jeg har fået af mine kammerater, men vi har også opdaget at man beskytter hinanden på tværs af landegrænser og at vi alle er lige undertrykte.

GLORIA SILVA

Jeg hedder Glora Silva og arbejder lige nu som advokat for "Komitéen for politiske fanger i Colombia". De seneste ti år, har mit arbejde bestået i at forsvare politiske fanger og samtidig repræsenterer jeg professionelt ofre for statsforbrydelser overfor forskellige juridiske instanser. Som det sikkert er tilfældet flere steder i verden, har arbejdet med at beskytte folkets rettigheder udviklet sig til at blive et "risikoerhverv" i Colombia. Blandt de gengældelseshandlinger som arbejdet kan medføre findes blandt andet stigmatisering, risiko for juridisk sigtelser, landsforvisning eller endda døden. Derfor bliver vi der åbent og bevidst vælger at repræsentere retfærdigheden stadig færre (men også stadig mere stålsatte).

Hvorfor deltager du på konferencen?

Primært fordi jeg mener, at en styrkelse af fællesskabsbåndende og det sammen at finde alternativer til den undertrykkelse som vores samfund påtvinger os, er en måde at tage et skridt i retning af forandring.

Hvad er dine forhåbninger for konferencen?

Jeg håber at vi opnår at konkretisere enhed og aktion rundt om i verden for de politiske fanger. Dvs. at vi vil kunne gå derfra med en mulig handlingsplan og at vi til den tid har en reel vilje til at udføre den.

Måder at lave og opnå international solidaritet med politiske fanger

Under de nuværende omstændigheder mener jeg, at solidariteten er det, uden frygt at generobre retten til at gøre oprør som folk, og til at modsætte sig den uretfærdighed, som vores samfund repræsenterer. Og når jeg siger "den nuværende situation", mener jeg, at man gennem "kampen mod terrorisme" har retfærdiggjort angrebskrige, og at man samtidig har diskvalificeret og miskrediteret alle former for opposition. Det har i sidste ende ført til ensomhed eller isolation af politiske fanger. Desuden tror jeg, at den vigtigste form for solidaritet med politiske fanger i dag er at kæmpe for deres værdighed.

Hvorfor er et internationalt solidaritetsnetværk vigtigt?

Fordi det hjælper til at fjerne den følelse af ensomhed og håbløshed som ikke kun omgiver politiske fanger, men også den folkelige bevægelse.

PRAKTISK INFO

Tilmelding

Du kan tilmelde dig konferencen ved at skrive til freeallpoliticalprisoners2010@gmail.com.
Skriv følgende oplysninger i mailen: Navn, organisation, land, sprog, mailadresse. Er du veganer, allergiker, handicappet eller har andre særlige behov? Der vil være mulighed for at overnatte på skolen.

Tidspunkt

Konferencen afholdes d. 22.-24. oktober 2010, og man kan ankomme fra kl. 14 d. 22. oktober. Programmet slutter kl. 16.30 d. 24. oktober.
Konferencen afholdes på Vibenshus Skole, Ker-temindegade 10, 2100 København Ø, Danmark.

Pris

Kun danske deltagere betaler deltagergebyr på 125 kr. for hele weekenden (eller hvis man kun er der en enkelt dag: 25 kr. for fredag, 50 kr. for lørdag og 50 kr. for søndag).

Udenlandske deltagere betaler ikke noget deltagelsesgebyr, men skal til gengæld selv betale rejsen. For at få så mange deltagere som muligt fra lande uden for Europa/USA, opfordres alle deltagende organisationer, der har mulighed for det, til at dække rejsen for en person fra lande uden for Europa/USA. Det er både en konkret og symbolsk form for solidaritet, der sikrer en bred deltagelse på konferencen. Kontakt planlægningsgruppen, hvis du/I har mulighed for at bidrage økonomisk:

freeallpoliticalprisoners2010@gmail.com

Afsender:
Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N

POST

B

PP

DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

KOM TIL LANDSMØDE I INTERNATIONALT FORUM DEN 13 & 14 NOVEMBER 2010 LÆS MERE PÅ WWW.INTERNATIONALT.FORUM.DK

